

COZILE LA BENZINĂ ȘI CIRCULAȚIA ALTERNATIVĂ

În ianuarie 1989, rabele pe gaz ale ITB-ului trăgeau din greu cu lumea pe scară. Foto: Andrei Pandele

Pe la sfârșitul lui ianuarie 1989, se topise zăpada, nu mai era iarnă grea și s-a dat liber la circulație câteva zile. A fost o nebunie. S-au repezit toți ca apucați la mașini, nu mai circulaseră de două luni. Mulți le împingeau spre PECO, că nu mai porneau de atâta stat, să-i prindă interdicția următoare cu ceva benzină în rezervor.

Din ianuarie 1985 Ceaușescu luase hotărârea ca duminica autoturismele să circule alternativ, conform numărului, par sau impar. De sărbători, circula cu toții. Se economisea carburant, pe Valea Prahovei era mai puțină îngheșială, nu te mai foiai de colo

culo cu mașina. Când începuse criza energetică, cu ani înainte, se pusese chiar problema să nu umbli cu mașina goală. Nu exista încă metroul, pe hărțile ITB-ului era omor, așa că, mergând în Titan sau Drumul Taberei, în Militari sau Colentina, în drum spre serviciu sau spre casă, erai obligat să mai iei câțiva pe drum, să nu arzi benzină doar pentru tine. Te oprea poliția, te lua la rost și-ți umplea mașina cu oameni care așteptau prin stații. Până la urmă, tot miliția a constatat că procedeu era periculos, după ce se îmulțiseră atacurile asupra șoferilor care își încărcau mașina cu te miri cine.

Criza energetică se accentuase în vara lui 1980 și s-a scumpit benzina. A fost prima scumpire sănătoasă, care te ustura. Apoi, prețul a tot crescut. În general, scumpirile din lume ne veneau ca o mănășă. Cum din capitalism veneau doar vești proaste, se argumenta că România, în ciuda succeselor economice și a producțiilor record, este și ea afectată de prețurile din occident. Aflam oficial ce mai e prin lume când se petreceau nenorociri, când creștea prețul la tona de oțel, aluminiu sau barul de benzină. După scumpirea din 1985, benzina s-a „raționalizat”. Se dădea cu porția. 40 de litri la București,

17 litri în județe. Erau cifre maxime. Fiindcă era posibil ca Slobozia sau Vasluiul să nu apuce nici 12 litri. Se făcea un trafic nebun și cu benzină și cu motorină. Cei din provincie erau disperati. Doamne ferește să fi avut parte de-o inmormântare sau să aibă nevoie de urgență, la spital. Benzina de 75 de octani dispăruse ca preț, găseai doar benzină de 90 sau 98. La fel de proastă ca aia de 75. Plină de gunoaie. Se infundau, jiglerele” în drați, dar tot românul învățase să le scoată și să sufle-n ele. Iarna, apa din benzină îngheța.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALUL ZILEI

Serviciul de meteorologie a anunțat temperaturi neobișnuit de ridicate pentru acea perioadă a anului. Pentru Nicolae Ceaușescu, vreme numai bună pentru o vizită de lucru pe platforma industrială a Bucureștiului și o întâlnire cu „oamenii muncii”.

În vizită de lucru

Însoțit de Emil Bobu, Gheorghe Oprea și Silviu Curticeanu, „Tovarășul” a inspectat platforma industrială din sud-estul Bucureștiului. La diferitele obiective economice a fost întâmpinat de șefii de resort Constantin Radu, prim-secretarul Comitetului Municipal București al PCR, Maria Flucșă, ministrul Industriei Ușoare, Ion Radu, viceprim-ministrul Guvernului, Marian Enache, ministrul Industriei Metalurgice, și Alexandru Roșu, ministrul Con-

strucțiilor de mașini. Nu era una dintre vizitele-fulger „inopinate”. Programul a fost stabilit din timp, iar entuziasmul „colectivelor muncitorești” exersat săptămâni de-a rândul, după Revelion. Pentru a-l primi cum se cuvine pe „înaltul oaspete”, întreprinderile au fost igienizate, iar șoselele și aleile pavozate.

Prima oară, Secretarul General a descins la „Filatura românească de bumbac”, apoi la Întreprinderea de țevi „Republica” și, la sfârșit, la Întreprinderea „23 August”. Pe lângă tradiționalele de-acum „Ceaușescu, România, stima noastră și mândria!”, „Ceaușescu-PCR!”, „Vom munci și vom lupta, țara o vom înălța”, oamenii i-au cântat lui Nicolae Ceaușescu și „La Mulți Ani!”, cu trei zile înainte de aniversarea zilei de naștere.

(Continuare în pag. a III-a)

„O scrisoare pierdută” deranja pentru că situația era mai tensionată

Regizorul Mircea Cornișteanu a fost ani de zile urmărit de Securitate, pentru că, el însuși recunoaște, era „slobod la gură” și mai avea unele relații cu cetățeni străini. S-au ținut pe urmele lui de la începutul anilor '80, punându-se chiar problema de a i se interzice să mai regizeze pe vreo scenă românească. Nu i-a păsat și a continuat să-și facă meseria pe scena craioveană și cea bucureșteană de la Nottara fiind un nume de referință printre regizorii români.

Jurnalul Național - Erați un om care a deranjat comuniștii. De ce?

Mircea Cornișteanu: Eu eram de mult vreme urmărit de Securitate. Pentru că eu spuneam ce credeam, întotdeauna am fost un om care nu și-a ascuns opiniile, eram bănuț de tot felul de minuni, cum ar fi că vreau să fug din țară, că întrețin relații cu străinii. Adică de fapt astea nu erau bănuțeli, erau adevăruri, mai puțin cea cu plecatul din țară, pentru că nu vroiam să fug. Pentru că puteam să plec oricând, pentru că fusesem de multe ori în străinătate și puteam să rămân dacă vroiam chiar și legal, fiind evreu de naționalitate. Am găsit în dosarul de la CNSAS o grămadă de lucruri îngrozitoare, de turnătorii de la colegi, de la Craiova și de la Teatrul Nottara, pentru că într-o vreme am fost detașat la Nottara, unde au și vrut să mă angajeze.

De ce n-ai rămas?

Pentru că cei din Consiliul Culturii s-au împotrivit, pe ideea că nu sunt o persoană care are ce căuta în București. Lucrurile mi le-am lămurit mai bine după ce mi-am citit dosarul de la CNSAS. Tamara Dobrin s-a opus.

Sunteți un specialist în Caragiale. Ați făcut o integrală a comediei lui, chiar „O scrisoare pierdută” ați pus-o în scenă nu mai puțin de patru ori la Naționalul craiovean. Eu vreau să ne

referim în discuția noastră la punerea în scenă de la sfârșitul anului 1988-inceputul lui 1989.

Da, am făcut 15 spectacole cu comediile lui Caragiale. Dar varianta din 1988-1989 a „Scrisorii pierdute” este cea care a creat cele mai multe probleme. Era diferită de celelalte două din 1974 și 1982 deoarece contextul social-politic era în mișcare, în evoluție. Viața se degrada, iar situația era tot mai tensionată. Presiunile erau tot mai mari. Iar spectacolul la care ne referim diferă prin sensibilitatea organelor de partid față de orice semnal de împotrivire la situația existentă care era tot mai mare, iar reacția publicului, care se manifesta prin răsete, era un semnal pentru acești impositori care erau în posturile de răspundere culturală și politică. Astfel, reacția publicului devenea un pericol pentru propria lor stabilitate. Totul a pornit de la niște scrisori și niște vorbe circulare prin Craiova după ce premiera a avut loc din partea unor cadre didactice, pe unii îi și cunosc, care și-au manifestat indignarea față de spectacol spunând că ei nu și-au aduc elevii să vadă un asemenea spectacol care este defăimător la adresa României, a puterii de stat, un spectacol reacționar, care îl falsifică pe Caragiale. De parcă ei știau cum e Caragiale și de parcă ei ar fi deținătorii secretului a ceea ce vroia Caragiale să spună. După aceste sesizări, ale profesorilor dar și ale unora din teatru după cum am aflat, s-au făcut niște vizionări suplimentare, la ultima participând și secretara cu propaganda a comitetului județean de partid, care de frică să nu-și piardă funcția, trebuia să facă pe drită. Și s-a organizat o vizionare, care s-a întrerupt după primele trei acte, fără să se vadă de altminteri obiectia principală, adică „omul negru”, un personaj inventat de mine, care nu scotea

nici un cuvânt. Ea nici nu a apucat să-l vadă, habar n-avea despre ce este vorba. După reacția ei, era clar că venise să oprească piesa. Și aceiași oameni care dăduseră drumul spectacolului, care l-vizionaseră înainte, au început acum să arunce cu pietre în el. Că e reacționar, că-l falsifică pe Caragiale. Singura persoană care a avut demnitatea de a-și apăra punctul de vedere a fost doamna Cleo Domoziță, directoarea Teatrului de păpuși atunci, și care a spus că este un spectacol care nu are nimic reacționar. Și astfel, tovarășa Bistriceanu a oprit spectacolul. Nu a cerut modificări, ci pur și simplu a spus spectacolul asta nu se mai joacă. Lucru grav de tot.

Se mai întâmplase vreodată până atunci?

Mie mi s-a mai întâmplat tot la Craiova cu o piesă a lui Marin Sorescu „Există nervi”, care a fost însă oprită înainte de a ieși în premieră. S-au făcut mai multe vizionări și la ultima, prim-secretarul de partid a oprit piesa spunând că e un spectacol reacționar, (era și Sorescu în sală) și s-a purtat absolut îngrozitor și spectacolul a fost interzis și nici n-a mai fost jucat.

Revenind la „Scrisoare”...

Da, deci spectacolul a fost interzis și în arhiva CNSAS am găsit și explicația pentru care spectacolul, la câteva luni după interzicere, a fost repus în scenă. Iar acordul pentru această repunere a venit chiar de la Securitate.

Adică?

Există un document de la Securitatea din București în care un colonel făcea recomandarea ca spectacolul să fie repus, pentru că este mai grav pentru imaginea României să interzici un spectacol al lui Caragiale decât să-l lași chiar așa cum este, în repertoriu.

(Continuare în pag. a III-a)

CALENDAR

23 ianuarie (luni)

Soarele a răsărit la 7:43, a apus la 17:12

Luna a răsărit la 18:54, a apus la 8:40

Sărbătoare creștină
Sfântul Sfințit Mucenic Clement al Ancirei și Sfântul Mucenic Agatanghel

S-a întâmplat la 23 ianuarie 1989

- A încetat din viață, în urma unui stop cardiac, la vârsta de 84 de ani, celebrul pictor Salvador Dali
- La Havana a avut loc ședința Comitetului CAER pentru colaborare în domeniul activității de planificare. Delegația română a fost condusă de

Radu Bălan, președintele Comitetului de Stat al Planificării

• La Madrid s-au încheiat lucrările Conferinței Naționale a Partidului Comunist din Spania

• La Ateneul Român a avut loc simpozionul științific dedicat aniversării a 130 de ani de la formarea statului român modern. Evenimentul s-a desfășurat sub titlul „Concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu privind lupta poporului român pentru unitatea național-statală, pentru afirmarea liberă, independentă, demnă și suverană a României socialiste în rândul statelor lumii”

• La Tokyo s-au deschis lucrările Congresului Partidului Socialist din Japonia

• La Muzeul de Artă din Constanța a fost deschisă o expoziție de grafică dedicată Unirii de la 24 ianuarie 1859. Ramona VINTILA

CRONICA NEAGRĂ

Haiducii Riciu și Meclă, lăncierul din Bragadiru și răpirea mirelui de la propria-i nuntă

Am auzit vorbe, de când scriu „cronica neagră” pentru Scînteia, că românii furau de foamă sub Ceaușescu și că ar fi frumos din partea mea să-i mai las în pace, că nu știu eu ce Securitate le inscena tot felul de chestii ca să le pună botniță, că e greu să faci diferența între delapidare și „sabotarea economiei socialiste”, că unii hoți sabotează de fapt planul cincinal și contribuiau la răsturnarea dictaturii, dând cu zvaștu”. Ca să ne fie tuturor clar cum se sabota cincinalul, vom istorisi aici povestea haiducilor Riciu și Meclă, ca să stie toți cărcotașii cum ariciu’ și cu sfeclă sabotau avuția sârmanilor gospodari din Măgurele și le dijmuiau cămările și hambarele. O piesă în trei acte cu epilog.

Actul întâi

La data de 5 octombrie 1988, inculpații Vasile Turcanu, Costel Turcanu și Viorel Meclă s-au înarmat cu o furcă, o rangă și un ciocan. Veți întreba: astea sunt arme? Da, răscoala lui Horea, Cloșca și Crișan a consfințit calitatea de arme a acestor ustensile gospodărești, dacă ele sunt folosite în scopul

vătămării oamenilor. Cei trei au folosit instrumentele de mai sus pentru a-l amenința pe Nicolae Popa (parte vătămată, îi zic procurorii, deși nu a apucat să fie vătămat în sensul propriu) și stea cuminte în casă, altminteri îi dau foc. Popa a stat cuminte, iar inculpații i-au furat cerealele și strugurii. Procurorii povestesc în rechizitoriu că intruși au atacat căminul de pază, în număr de cinci. Cei atacați au dat alarma, trezind-o pe partea vătămată, care dormea în baracă, iar partea vătămată a început să strige: „Ajutor, nu mă vătămați”, iar hoții au blocat ușa barăcii cu un fier și au lăsat partea să tipe cât poțfește. Și s-au apucat hoții să culeagă struguri, în toila nopții, Dumnezeu mare, harnici ca „vulpile în vie” de Feuchtwangler și au tot cules la struguri până la ivirea zorilor, când partea vătămată a răzbit afară din baraca unde fusese sechestrată și a găsit via cheală și tristă, iar hambarul gol.

Actul doi

În seara de 14 noiembrie, inculpații Viorel Meclă și Marin Riciu, înarmați fiecare cu un cuțit, au pătruns în gos-

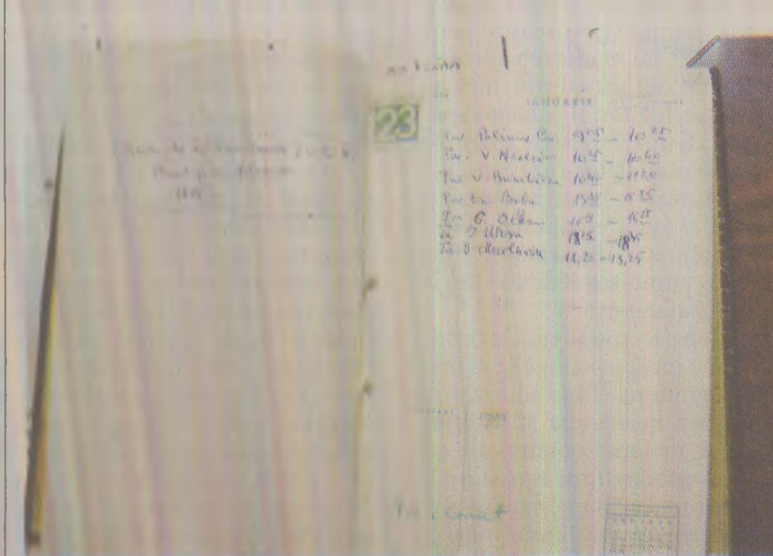
podăria anexă a CAP Măgurele și au ucis cu sânge rece toți cei patru câini de pază. Au dibuit în padocul porcilor un rămător de 150 kg, pe care l-au sacrificat la fața locului și l-au dus acasă. Totodată s-a mai stabilit că în acea noapte, din aceeași gospodărie, cei doi au sustras 225 kg de cereale, pe care le-au transportat la domiciliile lor mizerabile de oameni neincadrați în câmpul muncii. Porcuciderea s-a desfășurat în tăcere, ca și canicidul. Îngrijitorul Stoian Lambru era beat ca porcul pesemne de n-a auzit nimic, ori într-adevăr câinii și godacul și-au dat duhul în deplină liniște, ei lătrând iar dumnealui guîțând, fiecare, în sinea lui și nicidecum cu voce tare, asta nu a lămurit-o rechizitoriu.

Actul trei

La 15 decembrie 1988, făptuitorul Meclă a fost în vizită la inculpatul Riciu cu un motiv denumit astfel de procurori: „cei doi au stabilit să se deplaseze la anexa cooperativelor pentru a procura alte produse suplimentare”.

(Continuare în pag. a II-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

Cu Poliana Cristescu la o cafea - o oră și douăzeci de minute! (9:05 - 10:25). Aprecia deosebit darul fostei nurori de-a o destinde și complimenta. Nu-i mai vedea pe nici unul dintre cei trei copii ai ei, într-o săptămână întreagă, cât pe Poliana într-o singură zi.

După plecarea fostei nurori, a discutat și a împărțit sarcini de resortul protocolului și gospodăriei de partid. Dintre demnitari

i-a chemat pe cei cu care se întâlnește în ultima vreme mai des - Bobu, Ursu și Olteanu.

A fost și aceasta o zi cu ședință. S-a discutat „sub conducerea lui Nicolae Ceaușescu”, planul pe luna februarie. Ca de obicei, la fiecare critică și observație a Tovarășului, Elena Ceaușescu i-a sărit în ajutor apostrofându-i nemilos pe cei „buni de nimic”.
Lovinia BETEA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

ÎN RAI SE POARTĂ BLUGI

„O parte din amintirile ce și-au făcut loc în scorburile minții mele sunt legate de garsoniera confort I de lângă faimosul restaurant Șatra pe care mama o cumpărase după ce divorțase de taică-miu. Parcă o și văd în cyber-spaiu. În fața blocului se afla o parcare imensă, unde adesea ne ju-leam genuchii și coatele în marado-nizare, vanbastenizare ori gullitizare. Urma un gang, lipit de restaurantul Șatra, prin care ajungeai la strada principală. Mirosea întotdeauna pes-tentiaț. Gangul părea o loc inoțiat. Era păzit de o țigancă care vindea semințe și gume. Ea era Cerberul. Trebuia întotdeauna să cumperi

măcar un borcănaș de semințe pentru a pași în universul de dincolo. Uneori chiar părea un monstru infricoșător, cu trei, cincizeci sau o sută de capete, avea coadă de șarpe, iar în jurul gâtului șiraguri de serpi. Fiica ei îmi era însă tare simpatică, mai ales după cafeala primită de la ea - era o gagică bine închegată, nu că vreau să mă scuz acum! - fiindcă îi «machiasem» un pic fratele. În fața noastră locuia doamna Valeria. Fiica ei, Cerasela, îmi va deveni între timp foarte apropiată, voi rătăci pe tărnișurile casei sale ca Ulise.

(Continuare în pag. a II-a)

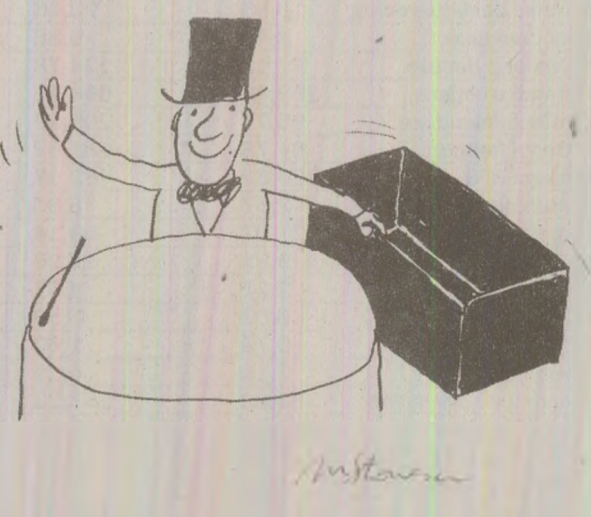
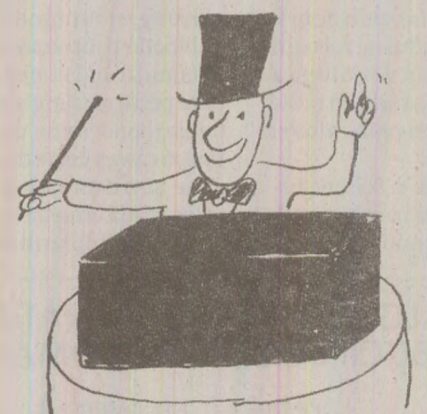
JURNALE PERSONALE

23 IANUARIE

Seara: nou cutremur în URSS (Tadjikistan), circa 1.500 de morți. Torentele de noroi revărsându-se din munți și încercând localitățile - Personajele paradoxului. Micuța. În '47 toamna, sosit la Cluj, balic, am găsit o cameră la o familie de „foști”, cum se zicea, deși de la a fi și a fi fost nu erau mai mult de doi-trei ani! Familia C. era, prin doamna, înrudită cu Iuliu Maniu. Tatăl doamnei C., senator, fost profesor la Drept, era nepot al lui M., unul dintre frații C. Cei cu scandalul „Skoda”. Murise. Fiii lui erau arestați. Fiica însă, doamna C., măritată cu un medic, conferențiar la Derma, locuia în fostă casă patriciană, pe Canalul Morii.

(Continuare în pag. a II-a)

CARICATURA ZILEI

COZILE LA BENZINĂ ȘI CIRCULAȚIA ALTERNATIVĂ

(Urmare din pag. 1)

Ca să nu se fure combustibil din mașinile statului, benzina întreprinderilor era vopsită în roșu. Taxiurile mergeau cu metanol, care era toxic și puțea ca naiba, iar autobuzele aveau butelii deasupra, adevărate bombe ambulante. Iarna, învățasem să pun spirit medicinal în benzină, ca să mai adune apa din rezervor.

O chestiune de căpătâi era să ai canistră. Până să se profileze cooperarea sau diverse fabricăte pe canistrelor din metal, de 20 de litri, cum văzusem în filmele de război cu nemți și ruși, luai din talcioc ce găseai, canistre de 5 sau 10 litri, unele cu forme destul de ciudate și tablă proastă. Unii strângeau carburantul în canistre de plastic, dar stăteau cu spaima controalelor miliției. Nici un șofer întreg la minte nu pleca la drum fără canistră, furtun și pâlâie.

Cozile la benzină erau demențiale. Erau înși care stăteau la rând, dar nu circulau. Strângeau benzina în canistre, o depozitau pe balcon sau în subsol și o vindeau la negru. Stăteau undeva pe Șoseaua Pantelimon, la scara 1, iar la scara 3 era unul care băga gazea în locatari. Avea vreo zece sau unsprezece canistre, pe balcon și în baie. Când s-a aflat, populația blocului a vrut să-l linșeze. Eram îngrozit și nu săra blocul în aer dintr-o prostie a tembelului. Acum ne explicăm de ce la el era un du-te vino de mașini. O vindea. În plus, mai avea și pe cineva la un PECO și lua pe lângă cartel.

Campion era un tip din țară, nu mai știu județul, găsit cu peste 40 de canistre, popularizat de televiziune că face stocuri.

Cele mai mari șmecherii se făceau la Constanța. Unuia, care avea casa aproape de șoseaua spre Eforie, la vreo cinci kilometri de gară, îi trecea o conductă prin curte, la doi vreo doi metri sub pământ. A dubuit-o întâmplător. A găurit-o, i-a pus un robinet și improvizat funcționa ca o stație personală. Fac o paranteză. La Constanța te descurci cu foarte multe produse, de la blugi, țigări, aparate video până la valută. Vaporemii aduceau de toate. Din când în când îi mai sălta miliția, însă doar așa, de ochii lumii, fiindcă profitau și ei din micul trafic. Scriseam, cu câțiva ani înainte, despre un tip tot din Constanța, la care se găseră doi dolari îngropați în grădina, rădăcina verzelor. Teatrul Fantasio băgase într-un spectacol întâmplarea și mi-au dat invitația la premieră pentru toată familia. Au fost onestii, recu-

noscând că s-au folosit de textul din Flacăra. Am scris și de ăla cu benzina din curte, dar de ăsta n-a mai pomenit nimeni. Pe de-o parte, foarte mulți luau benzină de la el, și se crease un fel de solidaritate în jurul lui, pe de alta, de frică. Omul avea o rețea de indivizi foarte periculoasă.

De obicei, cumpăram benzină de la PECO Băneasa. Era ce mai sigură. Dacă se termina, știai că a doua zi vine măcar o cisternă să descarce. Orele de alimentare erau cunoscute ca mersul trenurilor. Edrept, era cea mai expusă stație. Când se întorcea Ceaușescu de la Predeal, era în aer. Milițienii rupeau coada după fântâna Miorița, la pod, și o băgau prin spatele Casei Scintei, să n-o vadă omul. Coada putea ține între cinci și șase ore și două zile. Vara, mai era cum era. Legai prietenii, aflai cum se descurcă unul și altul cu aprovizionarea, unde găseai mai des salam de vară să-l usuci, să-l faci de iarnă, unde băgau mai des bere sau pepsi, de câte ori au apă caldă la baie în Militari, Pajura, Grivița, de pe unde proveneau ficare. Ca principiu, orice interdicție naște o adevărată industrie care lucrează împotriva. Se știe că, în timpul prohibiției, în America s-a vândut mai mult alcool decât în condiții normale. Șmecherii umblau cu două numere (unul desigur fals), pentru ca să circule în toate duminicile. Alții se aranjau pe rând în farfale, imprumutându-și mașinile. Uneori, schimbam numerele de telefon și ne informam când și unde s-a mai băgat benzină. Camaraderiile de la coadă erau la fel de durabile ca prietenii din armată. Cei mai tari erau gestionarii de la măcelarii care se scoteau la schimb cu benzinarii. Dacă aveai un benzinar în familie, aveai de toate. Cei din provincie n-aveau dreptul să ia din București. Trebuia să demonstreze că n-au venit de nebuni, că au avut o treabă urgentă (spital, tribunal etc) și au rămas fără benzină pe aici. Cu chiu cu vai și spăgă apucau 11 litri, ca să ia drumul spre casă. Dacă nu-i speculau traficanții.

Mai făceam plinul și la benzinăria de la Șosea, din apropierea Restaurantului Doina (vizavi de casa lui Fănuș Neagu). Avea un rezervor mic, dar mai tot timpul era aprovizionat. Dacă după 12 ore se termina benzina, închideai mașina și veneai a doua zi, la ora pe care ți-o spunea benzinăreasa (erau două, dintre care una mai dolofană, cu multe inele și ghiuluri).

Jama, în lunile în care se circula, era de comă. Plecam de acasă sâmbăta cu o pătură, sandvișuri, un termos cu

ceai sau nechezol și o carte, pe care până la urmă n-o deschideam, că turbam de frig și topăiam pe-afară cu toții, ca să rezistăm. Nu dădeam drumul la motor și nu încălzeam mașina ca să nu consumăm carburantul. Dacă umpleam rezervorul până seara, era în regulă. Dacă luam a doua zi, când era duminică și n-aveam număr de circuit, o lăsam acolo până luni și o luam când veneam la redacție.

Din '88 (din noiembrie până în martie) nu mai circulau decât mașinile de stat, instituții, întreprinderi, transportul în comun. Mergeam cu metroul sau atârmați pe scările tramvaielor și autobuzelor. Într-o iarnă, fostul meu coleg Dadi (Dumitru) Graur era singurul care venea cu mașina la redacție. El și cu Suzana Gădea, ministrul Culturii. Dadi Graur circula fără nici o apăsare. Miliția îi luase cerușul exact din acest motiv, circula fără permis era liniștit, nu mai aveau ce să-i ia. Îl opreau, el spunea senin că permisul e la miliție și totul se termina auriur, în coadă de pește.

Suzana Gădea intrase în folclor după ce tăiase numărul de viori dintr-o orchestră (pare-mi se chiar orchestra Filarmonicii din București) care aștepta aprobarea să plece în turneu în străinătate. Tăia din numărul violonștilor, ca să reducă cheltuielile de deplasare, propunând, să cânte cellaiși mai tare". De asemenea, Suzana Gădea se remarcă și prin faptul că interzise parcare (atunci când se circula) în fața Casei Științei. Din același motiv imbecil, să nu se vadă. Să nu se vadă că există mașini, să nu se strice estetica aleilor, îi deranjau pe cei care aveau dreptul? Dracul știa. Parcăm pe unde apucăm (oameni din zeci de redacții, edituri și alte instituții câte funcționau în Casa Științei), de multe ori ocoleam clădirea de trei-patru ori până găseam un loc, apoi seara, când plecam, pe o beznă sinistă, turbam până ne găseam mașinile.

Într-o asemenea iarnă, asistasem la o scenă de pomină. Zăpadă multă, nămeți etc. Suzana Gădea venise cu un ARO. Când să plece, cum mașina era înaltă ușor pe un dâmbuleț de zăpadă, Suzana, grasă, cu picioare scurte, nu ajuncea la treaptă. A intervenit șoferul, degeaba. A mai venit încă unul și, amândoi, băgați cu umeri sub buclele femeii, au sălit-o ca o macara, depunându-i fondul ministerial pe scaunul din dreapta, spre hazul funcționarilor de la parter, care leșinau de plăcere când vedeau scena.

Răzvan BĂRBULESCU

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

La sfârșitul vizitei, „sărbătoritul” le-a ținut „oamenilor muncii” și o cuvântare. După ce i-a întâmpinat cu „saluturi revoluționare”, le-a vorbit mult, după obicei, nu despre ridicarea confortului termic din apartamente și abundența produselor din alimentare, ci despre „prevederile planului și programele de dezvoltare economico-socială”, încheind cu „urări de succes”. De la al patrulea an al cincinalului N. Ceaușescu zicea că are mari așteptări.

Pilule de „Urzică”

Nu la fel gândesau muncitorii „Lupta permanentă” cu cifrele de producție și realizarea planului le dădeau bății de cap. Despre atmosfera de nemulțumire din fabricile patriei au apărut unele indicii în paginile publicației umoristice Urzică. În stilul fabulei, autorii au plasat în gura personajelor „negative” adevăruri din realitatea imediată. Cititorii se recunoșteau și își recunoșteau șefii în „excepțiile” precum acestea. „Era vorba de șeful secției în care lucram, de comportarea lui, mai precis. Era insuportabil: păi, de atâta timp nu putuse el să rezolve cu terenul din jurul halei de producție, pe care zăceau fel de fel de reziduiuri? Aici trebuia amenajat un spațiu verde! Cu mobilizarea oamenilor din secție, în câteva zile terenul putea fi arat și semănat cu iarba. Și geamurile sparte la hală nu puteau fi înlocuite? Mare lucru! Dar șeful de secție nu dădea atenție. Dar gardul care mărginea secția? Ce, nu putea fi vopsit? Doar avem

Nicolae Ceaușescu în vizită de lucru pe platforma industrială a Bucureștilui AGERPRES

atelier de vopsitorie! Iar pe aleea principală puteam fi plantați niște pomii! Până acum creșteau mari! Birourile trebuiau zugrăvite, că se innegriseră de fum de țigară. Și câte și mai câte! Dar șeful se concentra exclusiv asupra producției! Păi, să le rezolve pe toate dacă e șef!”

Om bogat, om sărac

„Sălbaticul capitalism” era combătut cu propriile-i arme și în ziarul România liberă. Un articol intitulat „O nedreptate flagrantă: polarizarea bogățiilor săraci”, demonstra „caracterul iluzoriu al teoriilor burgheze despre egalitatea șanselor. Materialul se baza, zicea gazetarul, pe cercetările unui

anume Charles Lindblom, profesor american de economie și sociologie, și texte publicate în revistele Le Monde Diplomatique, Le Figaro și Le Nouvel Observateur. Potrivit sursei, în țările occidentale săracii se numărau cu zecile de milioane, cei mai afectați fiind copiii, bătrânii, femeile necăsătorite, imigranții și șomerii. Pentru rigoare – un grafic despre pauperizarea negrilor americani (sursa Newsweek), din care reieșea că unul din trei cetățeni de culoare era în pragul subzistenței.

Tezaur folcloric

Dacă ar fi existat un rating al audiențelor, cu siguranță emisiunea

„Tezaur folcloric” ar fi spart topul. Producția Marioarei Murărescu era printre puținele emisiuni ale televiziunii naționale așteptate cu sufletul la gură de români, la debutul fiecărei săptămâni. Dura o jumătate de oră, între documentarele despre știință („forța nemijlocită de producție”) și proletariat („clasa conducătoare a societății noastre”), „Am început cu emisiuni normale, programul era scurt, iar folclorul, poate altfel decât acum, era considerat un fel de «rau necesar», va spune Marioara Murărescu. Trebuiau să fie niște «plombe», asta era emisiunile de folclor, niște «plombe» în program. Mi-am dorit și am luptat câțiva ani să introduc «Tezaurul» pe spațiu fix și nu am rezistat decât 2 săptămâni, probabil că nu a plăcut.”

Genericul emisiunii semnat de Dumitru Fărcaș și orchestra Mărtisorului a Casei de cultură a studenților din Cluj a devenit însă arhicunoscut. Iar emisiunea „Tezaur folcloric”, un brand al TVR.

Sursa TASS

Din paginile Științei reieșea că în RFG teroriștii se înmulțeau ca ciupercile. Citând TASS, agenția sovietică de știri, sursa „autorizată” în materie de informații externe, în 1989 „extremiștii” (numiți și neonaziști) ar fi deținut 33 de depozite de arme și muniții, 9 edituri și 18 tipografii, cu un tiraj de peste 7 milioane de exemplare. Acțiunile criminale comise de adepții lui Adolf Hitler ar fi sporit cu 13 la sută, îngrijora opinia publică „frații” de la Răsărit. (Florin Mihai)

Armata, obligată să-l serbeze pe Nicolae Ceaușescu anticipat

Cu trei săptămâni înainte de celebrarea zilei lui Nicolae Ceaușescu, militarii, cu mic cu mare, sub comandă responsabililor politici din Armată, erau obligați să organizeze tot felul de manifestări despre personalitatea „conducătorului iubit”. Astfel, chiar din prima jumătate a lunii ianuarie 1989, la Casa Armatei din Timișoara s-a organizat masa rotundă „Epoca Nicolae Ceaușescu – epocă a marilor înfăptuiri în dezvoltarea economico-socială a României socialiste”. Tot în acele zile, la Casa Armatei din Brașov, cadrele militare din garni-

zoană au fost adunate la o întâlnire cu participanți la ședința comună a Plenarei CC al PCR cu tema „Magistrala expunere a secretarului general al PCR a fost marcată de ziarul democrației muncitorești-revoluționare – amplu și însușitorul program de muncă și activitate revoluționară”.

La Casa Armatei din Craiova apropiată aniversarea a secretarului general al PCR a fost marcată de un concert de marșuri revoluționare intitulat „Armata, comandantul ei suprem”, de spectacolul artistic „Sub falduri tricolore” și de simpozionul

„Viața și activitatea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu – expresie pilduitoare de slujire a idealurilor de progres și pace ale patriei și poporului”.

Dacă aceste activități s-au făcut centralizate, la casele Armatei din garnizoanele cele mai importante și în unitățile militare s-au organizat manifestări în cinstea evenimentului ce se apropia. În unitatea în care lucra căpitanul Neculai Drăghici, omagiu la constată într-un simpozion cu tema „Opera teoretică a tovarășului Nicolae Ceaușescu privind lupta îndelungată și eroică a întreg-

ului popor pentru apărarea ființei naționale, unității și independenței”. În unitatea în care își desfășura activitatea căpitanul Vasile Ciulic manifestarea închinată lui Nicolae Ceaușescu a fost un poem scenic prezentat soldaților și cadrelor militare intitulat „Avem în frunte un comandant suprem”. În schimb, în unitatea în care muncea maiorul Ion Sârza, militarii au fost trimiși să asculte expunerea „Poziția României, a președintelui Nicolae Ceaușescu, privind marile probleme ale lumii contemporane”.

Răzvan BELCIUGANU

„O scrisoare pierdută” deranja pentru că situația era mai tensionată

(Urmare din pag. 1)

Apucaseră să fie deja reacții în străinătate? Știu că Mircea Iorgulescu a fost foarte vehement la „Europa Liberă”...

Nu știu, dar este foarte posibil, pentru că reacțiile și naționale și internaționale au determinat repunerea în scenă și în nici un caz dragostea Securității față de Caragiale. Ne-am dus la Național la București, spectacolul a avut un mare succes. Chiar în dimineața reprezentației trebuia să facem o repetiție de acomodare, iar Tamara Dobrin a cerut să se facă o vizionare în care să decidă dacă se va juca sau nu, trimitând-o pe secretara culturii de atunci, Ticuța Crețu.

Ce deranja cel mai mult? Care erau momentele-cheie care au generat o vizionare chiar și în ziua reprezentației de la Național? În afară de „omul negru”...

Păi în primul rând era cetățeanul turmentat care avea în permanență agățată de mână o pungă goală și de câte ori apărea la vedere, în sală erau hohote de râs, pentru că se știe că pe vremea aia tot cetățeanul umbla cu punga la el, poate-poate e vreo coadă undeva unde ar putea să prindă ceva. Apoi finalul spectacolului, când vine manifestarea să-l sărbătorească pe Dandanache, noi am făcut în așa fel încât pe scenă ploua. Și pentru scena finală, în fundal se vedeau două porți mari de fier forjat, veneau notabilitățile orașului și alegătorii. Se intra în curte cu tot cu fanfara, toți aveau umbrelle. Apoi venea masa de alegători, nici unul nu avea umbrelă, aveau doar gulerele ridicate, rămăneau afară în stradă, la poartă, îngrămădiți în fața grilajului de fier forjat (erau ca niște gratii de fier). Și după ultima replică a lui Pristanda „Curat constituțional, muzică”, rămăneau fanfara în ploaie care cânta, toate notabilitățile intrau în casă, iar toți alegătorii stăteau zgribuliți în ploaie la gratii și strigau „Uraaaa, uraaaa”. A fost un efect absolut colosal al acestei metafore a situației care era atunci în țară. Omul negru iar avea succes, pentru că toată lumea îl recunoștea ca fiind omul de la Securitate. Discursul, scena alegerilor, din actul III se petrecea într-un local gen „Carul cu bere”, iar

Secvență din actul III din piesa „O scrisoare pierdută” Foto: Arhiva Teatrului Național „Marin Sorescu” din Craiova

Reportaj cu propuneri de deschidere a mapei de verificare asupra numitului Cornișteanu Mircea

4.12.1988

„(...) În cadrul supravegherii informative s-au obținut date și informații din care rezultă că întreține relații suspecte cu cetățeni străini, care ar atitudine politică necorespunzătoare și este semnalat ca intenții de evaziune. Ca registru artistic, introduce în piesele pe care le pune în scenă, situații și elemente de regie care trezesc suspiciuni și interpretări nefavorabile din partea publicului spectator. (...)”

Plan de măsuri în mapa de verificare deschisă asupra numitului Cornișteanu Mircea

4.12.1989

„(...) prin sursele „Toma Alexandru”, „Theodor” și „Aura” care vor primi sarcini în mod diversificat, se va stabili: atitudinea politică, relațiile și preocupările pe care le are obiectivul; dacă activitatea ce o desfășoară este cauzată de influența unor cetățeni străini sau a unor elemente din emigrarea română revoluționară; dacă își menține intenția de evaziune și cum o materializează; persoanele care îl sprijină în realizarea unor spectacole artistice cu conținut politic necorespunzător. (...)”

masa de prezidiu era un țambal de concert pe care era pus steagul României pe care-l scotea Catavencu din sân, iar țambalul ăla era masa de sprijin a lui Catavencu și Farfuridi la discursurile politice și de câte ori loveau în masă, țambalul scotea sunete acompaniind discursurile lor. Era un element, o metaforă înțeleasă de public foarte ușor. Al element, feciorul, băiatul de toate la lui Tipătescu, era prezent peste tot, la ușă, trăgea cu urechea, îi dădea raportul omului în negru, recuperează scrisoarea pe care o rupe Zoe și i-o dă „omului negru”.

La urma urmei, adunarea politică din actul III are loc într-un local pentru că așa se făcea politică pe vremea lui Caragiale...

Exact, iar alegătorii erau mituiți pe vremea aia, dar nu ca acum, pentru că alegătorii de atunci erau oameni cu stare, era votul censitar, adică nu vota toată lumea, votau numai cei de la o anumită stare în sus. Erau convocați la un local și acolo se țineau discursurile electorale. Sigur că eu am tras spre vremea noastră, adică alegătorii erau mituiți cu pahare de bere. Se aduceau și din partea lui Farfuridi și din partea lui Catavencu. Numai că acesta din urmă le arunca și o grămadă de bani. Pristanda cu oamenii lui erau prezenți deghizați în sală și controlau tot ce se întâmplă, iar bătaia finală era provocată de Pristanda și oamenii lui, recunoscut de spectatori, deși era deghizat.

Cum a reacționat întreaga echipă când s-a aflat de interzicerea piesei? Păi am suferit și după aia i-am înjurat de mama focului nu mi s-a dat și ficare în sinea lui, că n-aveam ce altceva să facem. Țin minte că la sfârșitul ședinței de interzicere, doi dintre actori, colegi de-ai noștri, s-au ținut după tovarășa Bistriceanu și ziceau „noi i-am spus că...”, „n-a ținut seama că...”, „Cornișteanu n-a vrut să...”. Unul dintre ei mai este și acum în teatru, dar asta e, știu cu cine am de-a face... Eu oricum eram, cum s-ar zice, „un ciuamat”, eram urmărit de multă vreme, eram și slobod la gură, s-a pus la un moment dat problema să nu mai regizez nici o piesă. Nu eram nici membru de partid, mi se făceau rapoarte pentru orice înjurătură o scoțeam pe gură la adresa conducerii.

Andreea TUDORICĂ

ARTICOLUL ZILEI

Cea mai bună autocritică este tot fapta

În curtea Cooperativei agricole de producție Răcari e agitație. Câteva mașini cu remorci au cabinele pline, motoarele ambalate din când în când la maximum, ca inginerul-șef Panait Adrian să audă din sedul vagonului cu îngrășămintă în gară, au fost anunțați dimineată și vagonul nu așteaptă prea mult, dar mai ales e bine să nu se înșele la ora aceasta agricolă așteptările pământului. Acum, pământul are pretenția să fie recompensat după trei anotimpuri de rodnicie cu toate cele ce i se cuvin pentru a putea reîncepe deplin mulțumit ciclurile nefârșitei sale fertilități viitoare. Iarna e anotimpul când oamenii reîncheie pentru încă un an pactul lor vital cu pământul. Avansul acestei noi înțelegeri sunt îngrășămintele. La Cooperativa Răcari ele au sosit deja în gară. Trebuie doar aduse și împrăștiat pe câmp. Va fi un început așteptat de colaborare cu recolta verii anului acestuia.

Comuna Răcari include cu cele 2.060 ha de pământ arabil ale satele Ghimpați, Ghergani, Mavrodin și Colacu unde mergi o cooperativă. Unitatea agricolă din Răcari are două ferme vegetale și una zootehnică. Până la ora aceasta au fost deja fertilizate 150 ha de pământ cu gunoi de grajd din sectorul zootehnic, transportat pe câmp cu cele 6 atele ale fermei Ghimpați și cu remorci, pe 100 ha s-au aplicat amendamente calcaroase, 150 ha sunt ațanate, iar pe alte 125 ha s-a făcut deja sacrificarea de rigoare. Întreaga suprafață de grâu și orz a viitoare recolte e fertilizată cu îngrășămintă pe bază de fosfor, irigațiile se vor face dintr-un păruș ce traversează suprafața agricolă a unității, s-au desființat drumuri inutile, și s-a făcut în general tot posibilul ca întreaga suprafață să fie gospodărită, astfel încât să se redea circuitului agricol orice

metru de teren susceptibil de germinație și rod.

Din recenta Plenară lărgită a Consiliului Național al Agriculturii, inginerul Panait Andrei a reținut ideea extrem de fertilă a unei noi ordini în folosirea suprafeței arabile, astfel ca recolta anului acestuia să-și desfășoare noile sale forțe productive între revizuirea registrului agricol comunal și raționalizarea pentru rod a întregii suprafețe disponibile, la modul cel mai eficient cu putință. Cele 35 milioane tone de cereale câte vor trece i se cuvin pentru a putea reîncepe deplin mulțumit ciclurile nefârșitei sale fertilități viitoare. Iarna e anotimpul când oamenii reîncheie pentru încă un an pactul lor vital cu pământul. Avansul acestei noi înțelegeri sunt îngrășămintele. La Cooperativa Răcari ele au sosit deja în gară. Trebuie doar aduse și împrăștiat pe câmp. Va fi un început așteptat de colaborare cu recolta verii anului acestuia.

Comuna Răcari include cu cele 2.060 ha de pământ arabil ale satele Ghimpați, Ghergani, Mavrodin și Colacu unde mergi o cooperativă. Unitatea agricolă din Răcari are două ferme vegetale și una zootehnică. Până la ora aceasta au fost deja fertilizate 150 ha de pământ cu gunoi de grajd din sectorul zootehnic, transportat pe câmp cu cele 6 atele ale fermei Ghimpați și cu remorci, pe 100 ha s-au aplicat amendamente calcaroase, 150 ha sunt ațanate, iar pe alte 125 ha s-a făcut deja sacrificarea de rigoare. Întreaga suprafață de grâu și orz a viitoare recolte e fertilizată cu îngrășămintă pe bază de fosfor, irigațiile se vor face dintr-un păruș ce traversează suprafața agricolă a unității, s-au desființat drumuri inutile, și s-a făcut în general tot posibilul ca întreaga suprafață să fie gospodărită, astfel încât să se redea circuitului agricol orice

cultură. La ora aceasta, oamenii din Răcari fac deja pregătirile pentru legume. Au început să dea forma geometrică cea mai sănătoasă ramelor pentru răsadnă, pun perdelă de stof în jurul lor, transportă mranții și nisip, aștern peste amestecul acesta gunoi nefertilizat pregătind astfel patul cald – cum spun ei atât de frumos, sugerând în mijlocul iernii imaginea unui întim pat nupțial – pentru semințele viitoarelor producții de legume. Unele tocure și rame se mai mențin de anul trecut. Pe acelea le repară. Fac în același timp alte noi. Oamenii se pricep în egală măsură la agricultură, cât și la tâmplărie. Și la multe altele. Pentru că agricultura e o meserie care le înglobează pe toate. Când partea „terestră” a răsadnițelor va fi gata, urmează să fie acoperite. Se va crea astfel posibilitatea ca anul acesta întreaga cantitate de răsaduri să fie produsă pe suprafețe și prin mijloace proprii. E o măsură cu atât mai necesară cu cât anul acesta speră deosebit de anul trecut când mazărea ocupa 40 ha, iar legumele doar 10, proporția se va inversa în favoarea legumelor. În acest an, tomatele, ardeii, vinele și celelalte legume – în special cele timpurii – se vor extinde pe o suprafață de 30 ha.

„E multă manoperă la legume – zice inginerul Panait, cea mai multă manoperă. Mai ales tomatele timpurii sunt extrem de sensibile”. Dar și oamenii sunt sensibili. Mai sensibili chiar decât tomatele timpurii. Evident că sensibilitatea lor reacționează în special la rezultatele și destinul câmpului muncii. Iar realitatea unor câmpuri întinse cu răsadnă caldă pentru germinția seminței în mijlocul ninsorii și înghețului este de natură să ne dea măsura speranței generale într-o recoltă-record în anul acesta.

Ion Zubașcu
Flacăra, nr. 3/1989

DIN CAIETUL GREIERULUI

●●●
– Dacă dânsa, care și-a rupt piciorul fugind, nu știe de ce fugea de mine, eu de unde să știu?
– S-a întâmplat o singură dată să uit apa de la baie deschisă, dar lucrurile vecinilor de dedesubt n-aveau cum să se deterioreze. Doar dacă dânsă și-și umblat ca melcii, cu mobila în spate, colectând picăturile ce cădeau din tavan.

●●●
– Mai susțineți că reclamantul a părăsit inopinat domiciliul conjugal, după ce toți martorii au declarat că l-ați gonit cu reteveul?
– Și credeți că a mai avut timp să se pregătească de plecare?
●●●
– Reclamantii susțin că în mod tendencios i-am administrat donatoarei medicamente contraindicate. Dar ce, noi suntem doctori, să cunoaștem contraindicațiile? I-am dat medica-

mente foarte bune, rămase de la bunica noastră, decedată anul trecut.
●●●
– Dacă expertul a trecut cutia mea de farduri la bunurile comune, de ce n-a trecut și lăușorul lui, și mașina de ras...
●●●
– Cât privește cumpărarea vilei, am împrumutat bani de la părinți, frați, surorii, nașu, matusă, unchiul, plus câțiva colegi cărora le-a plăcut vilă și au insistat să facem orice și s-o luăm.

„Nicu Ceaușescu avea o singură dorință: să batem pe Steaua!”

Chiar dacă echipa fanion a orașului, Șoimii, a retrogradat în vara anului 1988, Sibiu nu a rămas fără echipă pe prima scenă, în același timp promovând Inter, formație susținută financiar de uzina „Independența”. În acea perioadă, numărul unu pe linie politică în județ era Nicu Ceaușescu, fiul președintelui ajutând foarte mult trupa pregătită de Constantin Ardeleanu și Viorel Hizo, fără însă, după cum susțin martorii, a forța echipa să intre în jocuri murdare. Avea o singură mare ambiție: să învingă Steaua, protejată fratelui său, Valentin.

„După promovare, la echipă au fost aduși o serie de jucători cu nume. Asta a fost influența lui Nicu Ceaușescu, doar la transferuri. Din acest punct de vedere, ne-a ajutat foarte mult. La Inter Sibiu au venit fotbalisti precum Radu II, Jurchă, Majaru, Ene, Cașuba, Dobrotă, Laurențiu, Cezar Zamfir, Văsai, Mihăiță Stănescu și mulți alții. Din funcția de prim-secretar, Nicu se bătea la transferuri cu marile echipe ale vremii, Steaua și Dinamo. Putem include aici și Victoria, FC Olt, Moreni, recunoscute pentru influența lor, însă nu s-a întâmplat ca noi să ne dorim un jucător și să ni-l sufle celelalte cu excepția lui Steaua și Dinamo. Nu eram echipa lui Steaua, așa cum se spunea, și a nimănui. Noi ne vedeam de performanță”, își aduce aminte Viorel Hizo, care, din returul sezonului 1988-1989, a devenit antrenor principal al grupării ardeleni. Tehnicianul a mai adăugat referitor la persoana lui Nicu Ceaușescu: „Nu a marșat decât pe principii competente. Mulți l-au cunoscut ca fiul dictatorului, însă ca om era echilibrat și ținea la subordonați, iar aici nu mă refer doar la echipa de fotbal, ci mai

ales la oamenii din județul Sibiu. Despre fotbal, din calitatea pe care o avea, a avut doar o foarte mare ambiție, anume să învingă Steaua, în ciuda faptului că steliștii erau susținuți tocmai de fratele lui, Valentin Ceaușescu. Înainte de meciurile directe, venea la stadion și chiar ne ruga să-i facem o bucurie și să îi batem pe cei de la Steaua. Mai mult, nu a fost de acord ca Inter Sibiu să facă parte din «Cooperativă». Ne spunea să ne vedem de treabă și el avea grijă ca jucătorilor să nu le lipsească nimic. Din acest punct de vedere, totul a fost OK. Aveam condiții extraordinare, cu banii la fel, ce mai, au fost niște ani frumoși la Sibiu, chiar și după căderea comunismului”.

Viorel Hizo chiar a ținut să remarce un aspect deloc neglijat în acele vremuri: „În orașele în care existau aeroporturi, făceam depla-

sarea cu avionul. Nu știu cine își mai permitea pe atunci, poate nici Steaua sau Dinamo. Din ce îmi aduc aminte, ei foloseau autocarul. Iar despre suporteri, stadionul era plin la fiecare meci de pe teren propriu, indiferent că era vorba de o echipă nouă iar Șoimii retrogradase. Veneau 15.000-20.000 de oameni la meciuri”.

La începutul anului 1989, Inter Sibiu se afla pe locul 4, unul care ducea în Cupa UEFA, însă la final a ratat obiectivul. „Era greu să te bați cu echipele mari. Este adevărat însă că în acel retur echipa nu mai jucată ca în prima parte a campionatului, nu putem spune că ne-a dezavantajat cineva”, a încheiat Hizo. FC Inter Sibiu are în palmares o Cupă Balcanică, echipa fiind desființată în anul 1997 din motive financiare.

Daniel STAN

Linia de clasament la începutul anului 1989

4. FC Inter Sibiu 17 9 2 6, 24-26 20

Puncte realizate pe teren propriu la finalul turului de campionat 1988/1989: 17 (a pierdut 1 p la „U” Cluj); puncte obținute în deplasare: 3 (2p la Univ. Craiova, 1 p la FC Argeș)

Golgeterii echipei: Radu II – 8 goluri (2 din 11 m); Jurchă, Majaru (2 din 11 m) – câte 4; C. Zamfir – 3; Laurențiu, Cașuba – câte 2; M. Stănescu – 1 (din 11 m)

Jucători folosiți: 17; I. Ene, Dobrotă, M. Stănescu, Cașuba – câte 17 jocuri; Laurențiu, Boar, Jurchă, C. Zamfir – 16; Radu II, Văsai – 15; Cotoră – 12; B. Popescu, Majaru – 11; M. Vasile – 10; Alexa – 7; L. Ciobanu, Bărsan – 3.

Media notelor echipei: 6,23; media notelor jucătorilor (pe baza a minimum 10 jocuri): 1. C. Zamfir 6,84, 2. Radu II 6,53, 3. Cotoră 6,40; cele mai mari note: 8 (C. Zamfir – et. 8 și 13, Radu II – et. 7, Cașuba – et. 16)

Cartonașe galbene: 18 (5 suspendări) – 11 jucători (cele mai multe Majaru, Radu II – câte 3).

Cartonașe roșii: Majaru (et. 10).

A beneficiat de 7 lovituri de la 11 metri – 5 transformate (Majaru și Radu II – câte 2, M. Stănescu 1), 2 ratate (ambele Radu II); a fost sancționată cu 6 penalty-uri – toate transformate.

A expedit 196 suturi (141 „acasă”, 55 în deplasare), din care 98 pe poartă (69 „acasă”, 29 în deplasare).

Radu II, Jurchă, Cezar Zamfir, Mihăiță Stănescu, Cașuba și Majaru erau oamenii de bază ai Interului Sibiu Foto: Revista Sport

tv 23 ianuarie 1989

19:00 Telejurnal
19:25 Eroul națiunii, cuceritorul revoluționar, inflăcăratul patriot. Din plai străbun, românesc. Documentar.
Comentariul Ilie Purcaru. Redactor Vasile Alecu. Producție a Studioului de Film TV
19:55 Unire-neasmă năstrănsă unite: Parînd, popor și brav conducător.
Spectacol organizat de Consiliul Culturii și Educației Socialiste și Consiliul Politic Superior al Armatei

20:30 Știința – forță nemilicată de producție. Concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu privind rolul științei în dezvoltarea economică-socială a țării. Redactor Eugen Roibu 20:50 Tezaur folcloric.
Hora – simbol al unității
Vechi melodii, noi variante interpretative
Redactor Marioara Murărescu
21:20 Clasa muncitoare – clasa conducătoare a societății noastre. Documentar
21:35 India. Documentar.
Redactor Grațelă Ripceanu
21:50 Telejurnal
22:00 Închiderea programului

vremea

Vremea a fost relativ caldă și în general închisă, îndeosebi în regiunile intracarpatică, iar cerul mai mult noros. S-au semnalat precipitații sub formă de ploaie, burniță și ninsoare, slabe ca intensitate. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperatura în foc cuprinse între minus 8 și plus 8 grade, mai ridicate în zonele deluroase. În regiunile intracarpatică s-a semnalat ceață. În București vremea a fost relativ caldă și în general închisă, iar cerul mai mult noros. Dimineața s-a produs ceață.

anunțuri

CUMPĂRĂRI
Cumpăr autoturism tip microbuz sau caroserie, indiferent starea.
Cumpăr ace mașină tricostat tip Brother.
Dacia grav avariata și motor Volkswagen Golf Diesel.
Cumpăr televizor color în garanție.
VĂNZĂRI
Player Shintom sigilat și semicursieră nouă.
Videorecorder ITI, stare excepțională, convenabil, proteză auditivă Siemens.
Video Player Supra SV 7700 MK II, derulator, ambele noi.
Apartament două camere, decorat, confort sport, parchet, boxă, etaj 7, metrou Muncii; sufragerie Luxor, bibliotecă Dana, dormitor TM.
Vând mașină tricostat Singer sigilată, două paturi, două culori, equalizer, casete video sigilate și imprimate, traduse. Cumpăr TV. Elcom nou.
Opel GT Sport cu faruri excavabile de două locuri și autoturism de teren Citroën Mahari cu prelată, remorcă ușoară de bagaje. Cumpăr video Player și televizor color.

amintiri

INTREPRINDEREA DE CIORAPI „7 NOIEMBRIE - SIBIU”
CIORAPI 3/4
PENTRU FEMEI
CUMPARA SI VAND
CIORAPI 3/4
PENTRU FEMEI
PRODUSI LA SIBIU ERU
PREFERATI ROMANCIOR

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Cartierul Fratelia din Timișoara, „sufocat” de gunoi

Asociația nevătăzătorilor din RSR a trimis Filialei teritoriale Timișoara o adresă prin care se arată: „ținând seamă că unele filiale au solicitat sprijin în obținerea de materiale pentru confecționarea semnelor de circulație indicatoare trecere nevătăzător, vă înțeleg modelul, cu dimensiunile prevăzute de Direcția de drumuri și poduri – Intreținerea semnelor rutiere București. Pentru confecționarea și implantarea acestora veți lua legătura cu organele de miliție de pe teritoriul filialei dv.” Cererea a fost înaintată de Cooperativa „Progresul” Timișoara – unde lucrează o bună parte din rândul acestor oameni –, dar răspunsul întârzie. S-ar cuveni, ne spune președintele unității, ec. Octavian Vlad, să li se acorde mai multă înțelegere și din acest punct de vedere, știind că municipiul Timișoara este un oraș cu o intensă circulație rutieră și că legătura cooperativă cu restul zonelor se realizează prin puncte cu trafic intens.

În Timișoara, într-unul din vechile cartiere (Fratelia), o parte din clădiri au intrat în aria binefacătoare a dezvoltării și sistematizării. Bucuria oamenilor este umbrită de practica unor deținători de platforme hipo care, profitând de faptul că nu s-a deschis încă șantierul, au făcut din curțile imobilelor de la numerele 3-5 și 7 adevărate halde de gunoi. Ce va fi aici când vor începe zilele călduroase, se întreabă semnatarii scrisorii, amintind că strada pe care erau situate aceste imobile poartă numele de... Strada Florilor?
Rubrică realizată de Antoaneta Măgura Drapelul roșu, jud. Timiș, nr. 13685 din 1989

DIN PRESA INTERNAȚIONALĂ

BUCUREȘTIUL SUFERĂ UN LIFTING CONTROVERSAT

Ignorând protestele din străinătate, liderul comunist Nicolae Ceaușescu a demolat în mare parte vechiul București în vederea construirii unui centru civic monumental ridicat în mare grabă.

Proiectat la o scară care nu a mai fost atinsă de la reamenajarea centrului Parisului de sub Napoleon III, Ceaușescu a schimbat chipul orașului cândva cunoscut drept „Parisul Balcanilor”.

Mii de case reflectând o largă varietate de stiluri și influențe valahe, transilvănene, turcești și franțuzești au fost demolate cu buldozerele de Ceaușescu pentru a face loc unui centru acclamat de Ceaușescu și văzut ca mai potrivit pentru o societate comunistă modernă.

El include masiva Casă a Poporului, care va adăposti Partidul Comunist și Guvernul, lungul Bulevard al Victoriei Socialismului și mai multe ministere.

Va mai fi o sală de conferință adăpostind 12.000 de oameni, cu o înălțime care va depăși cu mult basilica Sf. Petru de la Vatican, o bibliotecă națională, un muzeu, o clădire pentru operă și un centru cultural, o sală de expoziții și teatre, dar și apartamente pentru mii de oameni.

Așa cum l-au descris oficialii români, proiectul va îndeplini funcții administrative și culturale, ignorete de schemele anterioare de modernizare care priveau îmbunătățirea infrastructurii și crearea de noi locuințe pentru creșterea explozivă a populației.

Proiect

de tip stalinist

Criticile, majoritatea din străinătate, văd în acest proiect promovat de Ceaușescu, o construcție grandioasă, ca în epoca lui Stalin. Ceaușescu ține să îl alăbească pentru cea de-a 25-a aniversare a puterii, în 1990.

Criticii vestici, clamează de asemenea, că mai multe clădiri istorice, între care 19 biserici, o sinagogă sefardă și una dintre cele mai mari mănăstiri din Europa de sud au fost demolate pentru a face loc noului centru.

Arhitectul responsabil cu Bucureștiul, Constantin Jugurică, a

Politica arhitecturală a lui Nicolae Ceaușescu a zdruncinat din temelii imaginea orașului AGERPRES

negat că ar fi fost distruse clădiri în stare bună și a declarat că mai multe biserici au fost mutate, printr-o tehnică dezvoltată în România, în alte locuri. El a mai spus că bisericele distruse prezentau un interes istoric și arhitectural minor, sau că au fost grav afectate de către devastatorul cutremur din 1977.

Ocupat de străini

„Din cauza poziției sale geografice, Bucureștiul a fost permanent ocupat și distrus de alte popoare de-a lungul istoriei sale”, a afirmat el într-un interviu. „Din cauza acestei situații incerte, oamenii nu au construit case foarte solide.”

Afirmată că nimic de valoare nu a fost distrus este aprig contestată.

Una dintre cele mai critice voci este fostul ministru al Relațiilor Externe și Președintele Uniunii Scriitorilor, George Macoveșcu. Acesta a blamat distrugerea unuia dintre cele mai vechi hanuri ale orașului, în 1985.

„Hanul Galben are propria sa legendă și istorie și nu merită să dispară sub șenilele buldozerele noii epoci”, a scris el în almanahul uniunii.

„Nu trebuie să spulberăm cu buldozerul orice urmă a trecutului, cu atât mai mult cu cât adversitățile istoriei au distrus deja prea mult. Prezentul și viitorul au nevoie de mărturia anilor trecuți.”

Speranța

în Gorbaciov

Liderul sovietic, Mihail Gorbaciov, când i s-a prezentat noul proiect, în timpul vizitei de anul trecut, și-a exprimat speranța ca arhitectura istorică să fie păstrată, adăugând: „Am eșuat în dorința noastră de a face asta pentru unele zone ale Moscovei și acum regretăm.”

Distrugerea centrului vechi a forțat zeci de mii de oameni să renunțe la casele lor și să se mute în apartamente moderne de bloc în noile cartiere periferice ale orașului.

Potrivit diplomaților vestici, mulțora dintre foștii rezidenți li s-a acordat doar 24 de ore pentru a-și împacheta lucrurile și a elibera casele înainte ca buldozerele să intre în ele. Mulți au fost obligați să semneze declarații cum că s-au mutat conform voinței lor.

Jugurică spune că mulți oameni au primit cu bucurie distrugerea ca-

selor care nu aveau apă curentă și alte facilități. Alții doreau să se mute de teama unui nou cutremur, spune el.

Unii dintre cei care critică schemele de demolare a caselor particulare din vechiul oraș, acuză că gestul lui Ceaușescu nu vrea altceva decât să creeze „omul nou socialist”.

O altă schemă

controversată

La țara, Ceaușescu a inițiat o altă schemă controversată, care propune reducerea drastică a numărului de case și mutarea locuitorilor în apartamente de bloc în noile orașe.

„Sistematizarea ca modalitate de control social nu e o noutate, dar în București pare a-și fi atins apogeul”, scria recent Colin Amery, șeful arhitecților britanici.

Conservatorul american Janet Heller, a scris în New York Times: „transformându-i pe proprietarii în chiriși, domnul Ceaușescu speră să creeze un nou tip de cetățean care gândește în termeni colectivi, în conformitate cu principiile socialiste.”

Colin McINTYRE, Los Angeles Times, 23 ianuarie 1989

RADIOGRAFII CULINARE

Prăbușită ca Napoleon, învingătoare ca Wellington

Se făcuse ora 19:00 și se lăsase întunericul. Terminasem programul la ora 15:00 și încă eram la cumpărături. Tremuram de frig, dar și de nervi la gândul că nu mai apuc să cumpăr cartofi. Am reușit, după ce vânzătorul, la cererea celorlalte abia postate în „fruntea” cozii, redusese cantitatea de cartofi la trei kilograme de persoană, stărnind hui-duieli și injurături din partea oamenilor care făcuseră deja două ore de stat la coadă. După ce că erau cât o nucă, nici nu puteai să cumperi mai mult! De ce mai mulți? Pentru că jumătate erau stricați! Pentru 5 lei kilogramul, procurai 500 g cartofi buni dar mici, foarte mici!

Mă întorceam victorioasă, cărând trei kilograme de cartofi și trei kilograme de tacâmuri de pui! Mă simțeam mai ceva ca Wellington și von Blücher la Waterloo! Nu mai zic de ulyele copiilor când m-au văzut cu „prada de război” pe care am depus-o în bucătărie. Speriați de

întârzierea mea neanunțată, alertaseră toată familia, telefonând, doar-doar or afla pe unde sunt!

Frântă de oboseală, de foame și frig, mai ceva ca Napoleon, am început lupta cu penele tacâmurilor care nu erau bine jumulte. Dar le-am răzbit! Și le-am tranșat! Aripioare (partea superioară), aripioare (partea inferioară), gâturi, torăcele și bazinașe! Ciudat, nu? Da, așa erau, cu diminutive! Pentru că erau rarități, atât din punct de vedere al cantității, cât și al produsului în sine: Poate unii au văzut mai mult timp și mai multe relații, dar eu nu! Așa că, pentru noi erau tacămuțe, sau tacămioare!

În timp ce tranșam de zor tacămurile, băieții tranșau „cartofei”. Cei sănătoși de-o parte, iar cei cu „probleme” erau curățați imediat și ce rămăneau bun, era pus în apă, într-un lighenaș, pentru a fi prăjit. Astia se numeau „cartofei osândiți”, care erau executați pe loc!

Cartofii sănătoși au fost spălați și puși la fiert. Când au fost aproape fierți, i-am scos și i-am undit în apă rece, apoi i-am curățat de coajă. Așa curățați, i-am pus pe un platur, în congelator, doar un rând. Când s-a întărit primul rând, i-am pus într-o pungă, apoi al doilea rând, și așa până am terminat cartofii și am umplut punga de biluțe. Am pus-o în congelator de unde aveam să scot, pe rând, „cartofei” pentru prăjit sau fiert.

La sortatul tacămioarelor am găsit „rătăcite” șase inimioare și o pipotă, fapt care a stârnit imaginația băieților mei. Dar, cu „mormanele de specialitate” în față, ne pierduserăm „uzul rațiunii”!

— Mama, poți să ne prăjești, numai câte o aripioară?, am auzit un glas plin de speranță.

Am percutat imediat și am înhățat un crăițoi în care am pus ulei, „cartofei osândiți” și partea superioară a aripioarelor, spre marea bucurie a copiilor. Am preparat totul după o rețetă a „stării de necesitate”!

Veronica BECTAS

Cartofi și aripioare de pui cu usturoi

Ingrediente: cartofi mici, sau cuburi mai măricele, aripioare de pui, o căpățână de usturoi, o lingură bulion, ulei, sare, piper (cantitățile sunt după dorință).

Preparare: cartofii curățați se pun într-o cratiță cu ulei și aripioarele, se presară sare și piper. Se prăjeșc ușor, 15 minute, cu vasul acoperit, apoi se toarnă jumătate din usturoiul pisat, cu puțină sare și o jumătate de cană de apă. Se lasă la foc mic, până se înmoaie carnea, apoi se pune o lingură de bulion și restul de usturoi. Amestecați bine și lăsați 5 minute fără capac. Apoi serviți, cu murături asortate, cu zeamă rozalie, de la varza roșie, în care ați mai pisat ceva usturoi și puțin ardei lute! Serviți!